

TRIDUUM PASCHALNE

KOMENTARZE

CHRYSTUS UKRZYŻOWANY

MSZA WIECZERZY PAŃSKIEJ

Dzisiejszą liturgią rozpoczynamy świętowanie najważniejszej tajemnicy naszej wiary – Paschy naszego Pana. Uczestnicząc w Triduum Paschalnym uobecniamy dzieło naszego odkupienia, którą jest Męka, Krzyż i Zmartwychwstanie Chrystusa. Przez nią dokonano się zwycięstwo nad szatanem, grzechem i śmiercią. To ofiara Jezusa wprowadza nas na drogę wolności dzieci Bożych. W duchu wdzięczności starajmy się przeżyć ten święty czas łaski, otwierając się na nieskończoną miłość Boga, który dał swojego Syna, aby każdy, kto w Niego wierzy miał życie wieczne.

Msza Wieczery Pańskiej jest pamiątką tzw. Ostatniej Wieczery, którą Jezus sprawował ze swoimi uczniami w Wieczerniku. To początek Nowej Paschy, Nowego Przymierza, nowego czasu, nowego człowieka. Nowość ta przejawiać się będzie w postawie miłości idących za Chrystusem. W dzisiejszej liturgii jej znakiem jest obrzęd Mandatum – umywania nóg, który będzie miał miejsce po homilii.

W Wielki Czwartek również wspominamy ustanowienie sakramentu kapłaństwa. Koncelebra dzisiejszej Eucharystii jest wyrazem jedności prezbiterium. Otoczmy naszych kapłanów wierną modlitwą, by mogli z miłością pełnić powierzoną im misję.

Puste dziś tabernakulum uświadamia nam również, że najważniejszym miejscem akcji liturgicznej jest ołtarz, skąd Bóg daje nam codziennie prawdziwy pokarm Ciała i Krwi swojego Syna. Dlatego też po Komunii św. Najświętszy Sakrament zostanie przeniesiony do specjalnej kaplicy adoracji, abyśmy mogli trwać przy Jezusie dziękując Mu za Jego ofiarę miłości i obecność w Eucharystii.

Pierwsze czytanie dzisiejszej Liturgii Słowa z księgi Wyjścia wprowadza nas w liturgiczny opis wydarzenia z historii narodu wybranego, którym było wyjście z ziemi egipskiej. Rytualny obrzęd ofiary z baranka i pokropienie krwią drzwi domostw ma być gwarantem Bożej opieki, a pośpieszne spożywanie wieczerzy – znakiem

**Przed
rozpoczęciem
liturgii**

**Przed
liturgią słowa**

gotowości do wyjścia w drogę ku wolności. W tą pamiątkę wyzwolenia Izraelitów z niewoli wpisuje się Pascha Jezusa, o której pisze św. Paweł w swoim Pierwszym Liście do Koryntian. Chrystus swoją ofiarą dopełnia i wypełnia zapowiedzi Starego Przymierza. On staje się Barankiem ofiarowanym za nas, Jego Krew zostaje przelana dla naszego ocalenia. Jezus bardzo świadomie wchodzi w wolę Ojca – wie, że nadeszła Jego godzina. Jest to godzina miłości Jezusa do Ojca – miłości, którą obdarzył swoich na tym świecie. To obdarowanie dokonuje się w atmosferze skandalu – Nauczyciel myje swoim uczniom nogi. Rabbi wykonuje czynność niewolnika. Nasze uczestnictwo w każdej Eucharystii jest wejściem w taką postawę Miłości. To Ona przynagla nas do wyjścia z niewoli grzechu, byśmy mogli kochać i służyć naszym braciom.

**Przed
obrzędem
umywania
nóg**

Za chwilę główny celebrans dzisiejszej Eucharystii dokona obrzędu umycia nóg dwunastu wybranym mężczyznom z naszej wspólnoty parafialnej. Uczestniczymy w nim podczas liturgii tylko raz w roku. Czynności kapłana mają przypomnieć istotę powołania kapłańskiego, która polega na pełnieniu posługi pasterza, z miłością oddającego swoje życie za powierzone mu owce.

**Przed
przygotowa-
niem darów**

W procesji z darami przynosimy chleb i wino, które mocą Ducha Świętego staną się Ciałem i Krwią Chrystusa. Wraz z nimi przynosimy do ołtarza jałmużnę postną – ofiarę z nas samych: naszych wyrzeczeń i realizacji postanowień wielkopostnych. Z tego daru będą mogły dziś skorzystać te osoby we wspólnocie, które tego potrzebują. Nasza jałmużna jest wyrazem miłości i troski o potrzeby Kościoła.

**Przed
Komunią
Świątą**

Kościół zaleca, aby podczas dzisiejszej Eucharystii udzielano Komunii św. pod dwiema postaciami. Uświadamia nam to, że każda Komunia św. to dar Paschy na cześć Pana. Spożywać ją będziemy z darów dziś konsekrowanych.

**Po modlitwie
po Komunii**

Po zakończeniu liturgii zostanie obnażony ołtarz na znak zdrady, opuszczenia i umęczenia ciała Jezusa. Zostanie ubrany i ozdobiony dopiero w czasie sobotniej Liturgii Paschalnej. Teraz przeniesiemy Najświętszy Sakrament do kaplicy adoracji. Trwajmy na modlitwie z wiarą. W ciszy adorujmy Zbawiciela, dziękując Mu za dar odkupienia, za Jego Ciało i Krew, którymi karmi nas w każdej Eucharystii.

LITURGIA MĘKI PAŃSKIEJ

**Przed
rozpoczęciem
liturgii**

Kościół w Wielki Piątek pochyla się nad cierpieniem Męki i Śmierci naszego Pana Jezusa Chrystusa. Właśnie dzisiejsza liturgia wprowadza nas w tryumfalny wymiar Krzyża. To dziś zawiśnie na Krzyżu Król, Władca Wszechświata, który przez swoje uniżenie i wejście w skandal całkowitego ogołocenia, ostatecznie pokona szatana, grzech i śmierć. Świętujmy tę tajemnicę w nadziei nadchodzącego poranka Wielkiej Nocy.

Liturgia dzisiejsza sprawowana w szatach koloru czerwonego jest symbolem radości z odniesionego zwycięstwa Chrystusa. Rozpoczyna się procesją celebransu i asysty w milczeniu. Kapłan wraz ze służbą liturgiczną wychodzi przed ołtarz i tam w geście uniżenia upada twarzą na ziemię. Wszyscy przyjmujemy postawę klęczącą i trwamy w ciszy. Po tym szczególnym akcie pokutnym, kapłan odmawia modlitwę, wyrażającą prawdę o naszym wszczępieniu w Chrystusa i upodobnieniu się do Niego. Po niej nastąpi liturgia słowa z rozbudowaną modlitwą wiernych.

Kolejną część stanowi adoracja krzyża, w czasie której każdy będzie mógł uczcić to drzewo Krzyża, w którym Chrystus obdarzył nas zbawieniem. Obrzęd Komunii św. oraz przeniesienie Najświętszego Sakramentu do grobu Pańskiego zakończy liturgię Wielkiego Piątku.

Wszystkie czytania liturgii Męki Pańskiej są skupione wokół męki Chrystusa i jej różnych wymiarów. Prorok Izajasz maluje nam obraz cierpiącego Sługi Jahwe, który jako Sprawiedliwy zostaje wzgardzony, odepchnięty, nieludzko oszpecony, zabity jak baranek. Jednak paradoksalnie Jego cierpienie i śmierć przynosi życie. Dzięki cierpieniom pokornego Męża boleści zostają nam odpuszczone grzechy i stajemy się usprawiedliwieni w oczach Boga.

Opis męki Chrystusa według św. Jana pokazuje nam, że ta walka o nasze zbawienie dokonuje się z pozycji uniżenia, pokory. To On w całkowitym ogołoceniu, z wysokości Krzyża staje się zwycięzcą – sam, w wolności oddaje swoje życie za braci. Tak więc prawda o życiu należących do Królestwa Jezusa to prawda o drodze zaparcia się siebie, którą nasz Król przebył pierwszy.

Autor Listu do Hebrajczyków zachęca nas, abyśmy z wiarą korzystali z łask jakie przynosi ofiara Chrystusa. On, poprzez zanurzenie w cierpieniu, potrafi zrozumieć naszą słabą naturę. Obdarza nas konieczną pomocą do walki z grzechem, gdy tylko z ufnością o to prosimy.

Powołując się na słowa Jezusa, że gdy będzie wywyższony przyciągnie wszystkich do siebie, za chwilę przedstawimy Bogu w uroczystej modlitwie potrzeby całego Kościoła i świata, ludzi innych religii oraz niewierzących. Ufamy, że Jezus wysłuchał każdemu łaskę zbawienia, a my poprzez modlitwę, jako wspólnota Kościoła, wypełniamy na wzór naszego Arcykapłana misję powszechnego kapłaństwa, którym zostaliśmy obdarzeni na chrzcie św.

Po każdym wezwaniu nastąpi chwila ciszy, po której celebrans odśpiewa w imieniu wszystkich modlitwę zakończoną wspólną akklamacją *Amen*.

W Wielki Piątek gromadzimy się na liturgii wokół tajemnicy Krzyża Chrystusa – znaku naszego odkupienia i nadziei życia wiecznego. Kościół zachęca nas, byśmy oddali dziś cześć Krzyżowi przez pocałunek. Człowiek wydał Boga na śmierć całując Jego Ciało. My – przez pocałunek złożony na ranach Chrystusa, możemy przyjąć płynącą z nich miłość i życie.

**Przed liturgią
słowa**

**Przed
modlitwą
powszechną**

**Przed
adoracją
krzyża**

Kapłan wyniesie za chwilę w procesji zasłonięty filetowym suk-
nem Krzyż. Idąc w kierunku prezbiterium trzykrotnie odśpiewa
antyfonę: „Oto drzewo krzyża...”, na którą klękając, wspólnie
odpowiemy śpiewem: „Pójdźmy z pokłonem”. Następnie w procesji
będziemy oddawać cześć Krzyżowi przez ucałowanie, najpierw
celebrans wraz ze służbą liturgiczną, potem pozostali wierni.

**Przed
Komunią
Świątą**

Liturgia Wielkiego Piątku jest wspaniałą katechezą, ukazującą jedność
Krzyża z ofiarą eucharystyczną. Przyjmując Komunię św. z darów
konsekrowanych w Wielki Czwartek, dziękujmy Bogu za nowe życie,
które otrzymaliśmy na mocy ofiary Ciała i Krwi naszego Zbawiciela.
Uwielbiamy Oblubieńca Kościoła w Jego darach miłości dla tych,
którzy w Niego wierzą.

CHRYSTUS POGRZEBANY

*W tym dniu nie celebruje się Eucharystii ani żadnych nabożeństw.
Kościół „oczekuje powrotu Oblubieńca” modląc się liturgią godzin.*

CHRYSTUS ZMARTWYCHWSTAŁY

WIGILIA PASCHALNA

**Przed
rozpoczęciem
liturgii**

Naszą liturgię rozpoczynamy na zewnątrz świątyni, po zapadnięciu
zmroku, w całkowitych ciemnościach, aby uświadomić sobie, że jest
to noc, w której wszyscy wierzący oczekują z tęsknotą na Tego, który
jest prawdziwą Światłością świata. To jest noc czuwania na cześć
Pana. Liturgia Wigilii Paschalnej jest najważniejszą w ciągu całego
roku. Została ukształtowana przez elementy sięgające początków
chrześcijaństwa oraz Ojców Kościoła. Obchody tej Wigilii
rozpoczynamy liturgią Światła, po niej nastąpi bogata liturgia Słowa,
kolejną częścią będzie liturgia chrzcielna, a zakończy się liturgią
eucharystyczną połączoną z procesją rezurekcyjną.

Dzisiejsza celebracja jest pełna znaków. Pierwszym z nich jest
ciemność – znak śmierci, zła. To tło do mających nastąpić wydarzeń.
Za chwilę celebrans w milczeniu wraz z asystą wyjdzie na zewnątrz
świątyni i tam rozpali ognisko. Następnie dokona obrzędu
poświęcenia ognia i od niego zostanie zapalony Paschał, na którym
wcześniej kapłan znaczy krzyż, litery alfa i omega oraz wpisuje
w ramiona krzyża cyfry roku.

Kapłan wniesie Paschał do świątyni w procesji wraz ze służbą
liturgiczną, za którą podążymy. Podczas niej usłyszymy trzykrotnie
wezwanie celebransa: „światło Chrystusa”. Wówczas odpowiemy

śpiewem: „Bogu niech będą dzięki”. Po drugim wezwaniu odpalimy od Paschału nasze świece chrzcielne. Niech przyjęcie światła Paschału będzie znakiem przyjęcia od Chrystusa nowego życia. Jak światło Paschału rozdziera ciemność nocy, tak światło Zmartwychwstałego niweczy mroki grzechu i śmierci w nas.

Na zakończenie liturgii światła zostanie odśpiewane orędzie paschalne – *Exultet*. Jest to jeden z najwspanialszych tekstów wyrażający pochwałę Paschału i światła. Wosk Paschału oznacza naturę ludzką Chrystusa, knot wskazuje na duszę, a światło na boskość Jezusa. Śpiew jest naturalną wypowiedzią człowieka przepelnionego radością i dziękczynieniem za wielkie dzieła Boga. Podczas śpiewu *Exultet* zachowujemy postawę stojącą – postawę charakterystyczną dla człowieka wolnego. Włączmy się w pełni w ten hymn uwielbienia.

**Przed
orędziem
paschalnym**

Wigilijna liturgia Słowa jest bardzo rozbudowana. Dzisiejszych dziewicz czytań stanowi piękną katechezę przeprowadzającą nas przez całą historię stworzenia i zbawienia. Prośmy o serce słuchające, byśmy przyjmując to Słowo z miłością i wdzięcznością za wielkie dzieła Boże, z wiarą odnowili przyrzeczenia naszego chrztu i pozwolili Bogu prowadzić się w mocy Ducha Świętego.

**Przed
liturgią słowa**

Pierwsze czytanie z Księgi Rodzaju to opowiadanie o stworzeniu – Bóg powiedział i zaczęło istnieć. To historia, w której odkrywamy harmonię, piękno i pełną akceptację Wszechmocnego dla wszystkiego, co uczynił. Arcydziełem Stwórcy jest człowiek – „obraz i podobieństwo” Boga.

**Przed
pierwszym
czytaniem**

Ten opis stworzenia pokazuje jak Słowo zamieniło chaos i pustkowie w miejsce życia. Wysłuchiwanie się w ten fragment Pisma pozwala zobaczyć wspaniałość daru życia, godność każdej istoty, szczególnie człowieka, który stał się w Chrystusie dzieckiem Boga.

Człowiek korzystając ze swojej wolności dokonał wyboru, owocem którego był grzech. Zostaje wyrzucony z ogrodu Eden. Tęskni jednak za obecnością Boga, szuka Go nie znajdując, a znalazłszy nie przestaje szukać. Prowadzi życie na ziemi naznaczone tęsknotą i cierpieniem, czekając na kres swojego pielgrzymowania. Na tej drodze dana mu zostaje osoba Abrahama.

**Przed drugim
czytaniem**

W drugim czytaniu z Księgi Rodzaju usłyszymy fragment Jego historii, kiedy Bóg wystawia na próbę Jego wiarę. Abraham daje piękne świadectwo swojej miłości do Boga, któremu zawierzył. Oddaje Bogu Jahwe wszystko, co ma – ofiarę posłuszeństwa ze swojego syna Izaaka. W ten sposób staje się dla nas obrazem Boga Ojca, który z miłości do człowieka wydaje na śmierć Jednorodzonego Syna, byśmy mogli być zbawieni

**Przed trzecim
czytaniem**

Czytanie z Księgi Wyjścia maluje nam obrazowo jedno z wydarzeń historii Izraela – przejście przez Morze Czerwone w czasie ucieczki z Egiptu. W opowiadaniu tym pojawia się postać Mojżesza – pośrednika między Bogiem a narodem wybranym. Gest Jego wy-

ciągniętej ręki powoduje, że piętrzące się morze rozdziela się. Od tego momentu inicjatywę działania przejmuje Bóg. Wody, które niosły ze sobą niebezpieczeństwo śmierci, stały się wodami ocalenia a Bóg objawił swoją moc. Izraelici „zobaczyli... ulękli się... i uwierzyli”.

Cuda dokonane przez Pana umacniają ocalałych w ich pielgrzymowaniu do ziemi obiecanej i pozwalają sławić Wybawiciela na wzór Mojżesza.

**Przed
czwartym
czytaniem**

Za chwilę usłyszymy piękną pieśń z Księgi proroka Izajasza. To słowa, które sam Bóg kieruje do swojego ludu, jak do Oblubienicy. Mówi w niej o swojej miłości do Izraela wielokrotnie ranionego i odrzucanego. Jednak Bóg zapomina o niewierności swojego ludu, przebacza łamanie Przymierza zawartego na Synaju. Objawia się jako Bóg wierny, odnawiający zerwane przymierze. Izrael słyszy z ust proroka obietnicę Boga dotyczącą odbudowy Jerozolimy.

My chrześcijanie jesteśmy spadkobiercami tej obietnicy – nowa Jerozolima już jest odbudowywana w mistycznym ciele Chrystusa. Słuchając tych słów radujmy się wiernością naszego Boga.

**Przed piątym
czytaniem**

W czasie trwania niewoli babilońskiej naród wybrany znajduje się w sytuacji skrajnego ubóstwa – ubóstwa ducha. Brak chleba i wody to symbol tego, czego doświadczają na skutek niewierności wobec jedynego Boga Jahwe. Izajasz wzywa Izraelitów w tej sytuacji do zachowań zupełnie sprzecznych z ich położeniem: „przyjdźcie do wody, kupujcie, choć nie macie pieniędzy!”. To zachęta, by porzucić swoje dawne, złe drogi, zacząć żyć w wierności Najwyższemu. Wtedy Bóg daje to, co konieczne.

W tej darmo danej wodzie możemy też odkryć zapowiedź Ducha Świętego skłaniającego serce spragnione Boga do przyjmowania daru Słowa. Ono, kiedy jest przyjęte przemienia człowieka, czyniąc go współpracownikiem zbawienia tak, jak Izrael stał się znakiem Jedynego dla narodów tkwiących w mrokach śmierci.

**Przed szóstym
czytaniem**

W kontynuacji czytania z Księgi Izajasza usłyszymy fragment zaczerpnięty z Księgi Barucha. Jest to piękny hymn o sile Słowa Bożego, o mądrość, jaką niesie Przykazanie Boga. Prorok Baruch podpowiada Izraelitom, aby już nie rozpamiętywali swojej dotychczasowej niewierności, ale ożywiali w sobie pewność, że Jahwe nie cofnął swoich darów. Ukazuje im, że powrót do Bożych Przykazań jest jedyną drogą do odnalezienia pokoju, mądrości i życia. Dla nas, chrześcijan, Słowo Boże ma wypełnienie w Osobie Chrystusa. Jeśli przyjmiemy Jezusa i Jego przykazanie miłości, Bóg wyprowadzi nas mocnym ramieniem z niewoli grzechu, jak Izrael z niewoli babilońskiej. Pozwoli nam cieszyć się prawdziwym pokojem.

**Przed siódmym
czytaniem**

Ostatnie czytanie ze Starego Testamentu to wyrocznia z Księgi Ezechiela. Izrael jest w niej ukazany jako naród niewierny, bezczeszczący Imię Pana. Bóg karze za to swój lud najazdami narodów pogańskich i w ostateczności rozproszeniem oraz niewolą, która miała być formą zadośćuczynienia za występki. Jednak Izrael nie nawraca się. Dalej

bezczęści Imię Jahwe. Zło jest tak potężne, że zdaje się, że nikt już nie ma mocy powstrzymać gromadzącej się lawiny. W tej sytuacji, jakby paradoksalnie, pojawia się Bóg ze swoją łaską. Wszchemocny, ze względu na swoje święte Imię, daje niewiernemu narodowi obietnicę powrotu do ojczyzny. Nie będzie to jednak zwykły powrót, ale początek nowego życia, okupionego wewnętrznym oczyszczeniem, którego dokona sam Najwyższy. Każdy otrzyma nowe serce – posłuszne Duchowi Świętemu. Takiego serca pragniemy.

Obietnica nowego ducha z proroctwa Ezechiela wprowadza nas w symboliczne przejście ze Starego do Nowego Przymierza. Na ołtarzu zostaną zapalone świece, odśpiewamy „Chwała na wysokości Bogu”, a radosne bicie dzwonów zapowie, że już nadchodzi Dawca Nowego Życia.

Apostoł Paweł w Liście do Rzymian ukazuje nam na czym polega nowość życia wierzących w Chrystusa. Chrzest, który przyjęliśmy powoduje, że każdego dnia spotykamy się z sytuacjami, które wzywają nas do poddania się śmierci – śmierci dla grzechu, własnej słabości, egoizmu. Sakrament chrztu daje nam moc Chrystusa do codziennego wchodzenia w taką śmierć, z której płynie życie.

Przyjmijmy to Słowo, by umocniło nas do walki o wiarę w pewność zmartwychwstania.

Teraz zabrzmi radosny śpiew Alleluja, zwiastujący radość wielkanocną. Po nim usłyszymy napisaną żywym językiem relację o zmartwychwstaniu naszego Pana według św. Mateusza. Pozwólmy zagościć radości paschalnej w naszych sercach, byśmy stali się świadkami Zmartwychwstałego. Nie bójcie się! Chrystus prawdziwie zmartwychwstał!

Kościół w noc paschalną udziela od wieków chrztu w ramach liturgii chrzcielnej. Zawsze towarzyszył temu obrzęd poświęcenia wody na znak, że z Misterium Paschy Chrystusa biorą początek wszystkie sakramenty. Teraz więc nastąpi poświęcenie wody, podczas którego wspominać będziemy te wydarzenia w historii zbawienia, kiedy Bóg uczynił wodę znakiem śmierci i życia. W modlitwie litanijnej wzywać będziemy wstawiennictwa Świętych, w których łaska chrztu osiągnęła wypełnienie. Po niej z wiarą odnowimy swoje przyrzeczenia chrzcielne, trzymając w ręku zapaloną świecę chrzcielną.

Obdarzeni światłem Chrystusa, nakarmieni słowem Bożym, przystąpmy z radością do celebrowania liturgii Eucharystycznej. Składajmy dobremu Bogu dziękczynienie za dary paschalne, za wielkanocną ofiarę Jezusa. Spożywajmy prawdziwy Pokarm pielgrzymów, podążających za Zmartwychwstałym, aby doprowadził nas na wieczną ucztę w nowym Jeruzalem.

Przed Gloria

Przed Epistołą

Przed

Ewangelią

(do odczytania
przed aklamacją)

**Przed liturgią
chrzcielną**

**Przed
liturgią
eucharystyczną**

Przed procesją rezurekcyjną Napelnieni radością wielkanocną wyjdźmy odważnie w procesji rezurekcyjnej poza mury świątyni. Obwieszczajmy całemu światu radosnym śpiewem Alleluja, że Chrystus prawdziwie zmartwychwstał.

MSZA W DZIEŃ

Przed rozpoczęciem liturgii Gromadzimy się dziś wokół ołtarza, żeby wrazić radość Kościoła ze Zmartwychwstania Pana. Grób jest pusty. Minęła Noc Śmierci i nastał Dzień Zbawienia. To dobra nowina dla wierzących w Chrystusa. Celebrując tę liturgię wyrażamy naszą wiarę w prawdę, że Jezus żyje. Przez powstanie z martwych zmazał nasze grzechy i przywrócił nas do życia. Niech dzisiejsza Eucharystia będzie wyrazem uwielbienia i radości z darów, które niesie Zmartwychwstanie naszego Pana.

Przed liturgią słowa Dzisiejsza liturgia Słowa skupia naszą uwagę wokół wiary w fakt zmartwychwstania Chrystusa. W czytaniu z Dziejów Apostolskich usłyszymy fragment przemowy św. Piotra w domu poganina Korneliusza. Relacjonując historię Jezusa i wydarzenie Jego powstania z martwych, zachęca słuchaczy do wiary, powołując się na świadectwa proroków i własne doświadczenie osoby Chrystusa. Podobną sytuację, o rodzeniu się wiary paschalnej, opisuje św. Jan w wydarzeniu odnalezienia pustego grobu przez Marię Magdalenę i Apostołów. To doświadczenie pozwoliło uczniom „wrócić do siebie”, tzn. wrócić do początku ich relacji z Jezusem – do objawienia się im Słowa. Wtedy dopiero mogli zrozumieć i uwierzyć.

Prośmy dziś Ducha Świętego by udzielił nam prawdziwej wiary paschalnej, która pozwoli kształtować nasze życie, szukając tego, co w górze.

Przed prefacją Za chwilę rozpoczniemy w liturgii celebrację dziękczynienia Bogu za wielki dar Paschy Jezusa dla nas. Prośmy Ducha Świętego, by przysposobił nasze serca, aby Pascha mogła dokonać się także w nas. Niech ta Eucharystia stanie się czasem wielkanocnej odnowy naszego życia.

Przed rozesłaniem Po błogosławieństwie, którego udzieli nam celebrans na zakończenie tej wielkanocnej liturgii, zabrmi uroczyste trzykrotne Alleluja. Włączmy się w ten śpiew z radością dzieci Bożych. Umocnieni łaską trwajmy mocno w wyznawaniu paschalnej wiary w miejscach naszego życia, gdzie Pan nas postawił.

opr. Magdalena Trybus

Inne zestawy komentarzy oraz wskazówki co do przygotowania Triduum Paschalnego w parafii na naszej stronie internetowej:

www.wieczernik.oaza.pl/triduum.php

„Wieczernik” o Triduum:

www.wieczernik.oaza.pl/numer.php?nid=49